КВІТЕНЬ
ISSN 0132-4462.
№ 4 1996

ПЕРЕЦЬ

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

КОРОТКО КАЖУЧИ

Просто душа болить, коли бачиш, що все розкрадається, та ще без твоєї участі.

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. В. АДАМОВИЧА

КОРОТКО КАЖУЧИ

Якщо вам посміхнулась доля, це перша ознака того, що вона от-от розрегочеться вам у обличчя.

Флоріан БОДНАР.

Мал. С. ФЕДЬКА

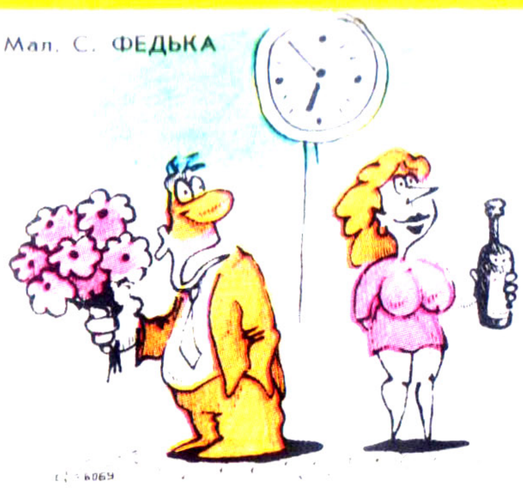

Мал. О. КОХАНА

— Отепер нам — каюк!!!

СПІВОМОВКИ

В Україні маю хатку,
З Туреччини маю латку,
Рибу з Польщі, кіно з Штатів.
Що ж я маю в рідній хаті!

* * *

В нашій армії біда,
Бо вона — не молода.
Воякові двадцять літ,
А на нього кажуть «дід».

* * *

Пацюки у дядька Сили
Вісім тонн пшениці з'їли.

Резюме комірника:
«Як-не-як — рік Пацюка».

* * *

Досить всіх, крім нас, хвалити,
Імідж був у нас і є.
Хоч за що немає пити,
Але кожний третій п'є.

* * *

Хоч і США не наздогнали,
Це, признаймося, пусте —
Язики ж натренували
І нахекались зате.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ на Рівненщині.

Народні усмішки

ПОРІВНЯЛА

Зустрілися дві жінки, що мешкають в одному будинку. Говорять про те, про се: про погоду, про сімейні справи.

Насамкінець зайшла мова про сусіда, що живе поверхом нижче.

— Чи були ви в Івана Григоровича вдома? Чи тримає порядок в хаті? — запитує старша молодшу.

— Була оце недавно. А про порядок і не питайте. У вас порядку нема, а в нього ще гірше.

БЕЗКОШТОВНИЙ ПРОЇЗД

— Ой, Іване, ти так постарів: голова зовсім сива,— каже жінка середнього віку колишньому однокласнику при зустрічі.

— Не біда. Я не засмучуюся: тепер спокійно безкоштовно їжджу міським і приміським транспортом.

Почув і записав
Ігор БІДЮК.

с. Йосипівка
Буського району
Львівської області.

ОСТАННІ СЛОВА

— Дома у сварці з дружиною останнє слово завжди за мною.

— І як це тобі вдається?

— Я завжди закінчую суперечку так: «Люба моя, буде так, як ти скажеш».

ПРИСЛУХАЄТЬСЯ

П'яний шахтар повертався з гостей додому. Але так йому було темно в очах, що він повалився на землю і лежить.

Підходить міліціонер і запитує:

— А що це ви, громадянине, робите на землі?

— Прикладаю вухо,— відказує шахтар. — Прислухаюся, чи вже почала роботу друга зміна.

ВІДПРАВТЕ ДІДА

На Буковині знімали пригодницький фільм. Прийшли в одну хату режисери і кажуть:

— *Бабусю, позичте нам свого діда. Ми його посадимо в ракету і будемо відправляти на Місяць. За це заплатимо вам п'ятдесят карбованців.*

Бабуся хутенько відчинила скриню, дістала з вузлика гроші і простягає їх режисерам:

— *Нате вам сто карбованців, тільки справді відправте його на Місяць.*

Почув і записав
Степан ГРИЦЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ЕКОНОМІЗМИ

◆ *Доти били по кишені, поки не спали штани.*

◆ *Достатньо стати пенсіонером, щоб взнати собі ціну.*

◆ *Епітафія: «Зводив кінці — і з кінцями...»*

◆ *Ми все більше стаємо господарями безвихідного становища.*

◆ *Все більше у хворої економіки докторів, все менше санітарів.*

Леонід ЗАБАРА.

«ВОГОНЬ» — ПО СОБІ!

Про те, що ми розброюємося, знають усі. Добре це чи погано, зараз не будемо сперечатися. Але все треба робити з розумом. А то у нас у Голованівському районі підривники знищили ракетну шахту. І так бабахнули, що у кількох селах шибки з вікон повилітали, стіни в будинках потріскалися. В багатьох колодязях зникла вода. А якої екологічної біди зазнає від цих вибухів земля? Відповіді на це питання ніхто не дає.

То чи варто поспішати з таким «роззброєнням»? Хіба ми самі собі вороги?

О. СОЛОВЕЙ.

м. Кіровоград.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

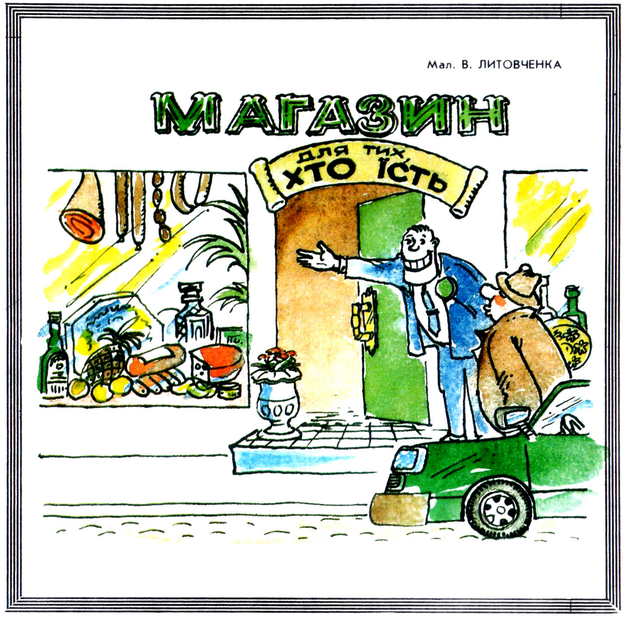

СЮЖЕТ ПРО БЮДЖЕТ

«Що ми скажемо в округах?! — грізно запитують депутати перед мікрофонами. — Чому не виплачують зарплату медикам, вчителям та іншим бюджетникам?! До яких пір це буде тривати?!»

Невже вони не розуміють: щоб дати, треба мати. А де ті кошти візьмуться у бюджеті, коли діють такі закони, які просто «душать» виробника. Отож, треба не галасувати і не вдавати з себе «захисників», а приймати такі закони, які сприяли б розвитку вітчизняної економіки. Тоді й не буде запитань: «Чому місяцями не виплачують зарплату?»

М. ХРІНЧУК.

м. Охтирка.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

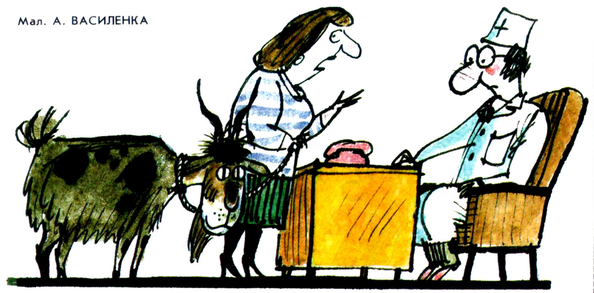

— Біда, лікарю! Не знаю, що робити! Назвала чоловіка цапом — і ось він перед вами...

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А що у нас на десерт?
— Мій поцілунок.

Яких тільки криз у нас немає! Енергетична, транспортна, охорони здоров'я і хімічного захисту рослин. Це тільки ті, про які чуєш і читаєш щодня. А ті, про які повідомляють раз на тиждень? Митна — раз, виготовлення лампочок — два, плавання по Дунаю і оранжерейне вирощування квітів — три-чотири... Тьма-тьмуща.

А є ще ж не суцільні кризи, а менші-більші кризові явища. Це лиха, так би мовити, регіонального масштабу і місцевого значення. Приміром, учора в кнайпі «За шибою» слюсар Гайдук до четвертого випуску УТН жахав буфетницю тим, що після Паски піде у кіллери, і тоді вона змушена буде ставити йому пиво безоплатно.

У нових пільгах, яких прагне слюсар, вгадуються елементи загальнодержавних криз неплатежів і духовного розвою. Але позаяк це не те і не те, то можемо кваліфікувати подію просто кризовим явищем у статках Гайдука.

Або ось ще. Львівські газети повідомили про те, що з готелю «Турист», з двомісного номера на одного, вибрався щедрий на чаюві, чудовий співрозмовник Н., який жив тут тривалий час, а працював у центрі (навскіс від пам'ятника Міцкевичу) жебраком з родовими травмами. Колектив готелю поніс глибокий сум і розпука, позаяк пішли чутки, що Н. переселився до «Жоржа» — хоч дорожче, але ближче до місця роботи і затишніш покої. Таки перебіг подій можна пояснити хіба що кризовими явищами у готельному господарстві міста.

Але є кризи і їхні явища такі неповторні і несподівані, що досі знані світом наші дива з недоперевиробництва або перенедовиробництва хоч і не втрачають розважальної принадності, але поступаються чарівністю форм і змісту.

Взяти хоча б нашу граматику. Все в ній ніби гаразд — на зарплату, дарма що багатослівна, не скаржиться, електроструму їй не треба, мастильно-паливних матеріалів не потребує.

«Добре мовникам,— думалось,— їх мучить хіба що проблема застосування букви «г». «Гудзик», «гава» і ще кілька слів навчимося писати через «г» — і ніяких проблем.

Але як легко і добре бути дилетантом і як тяжко живеться справжнім фахівцям! Недарма св. Павло твердив, що знання примножують журбу. Виявилось, що якісь дуже відомі граматисти не так давно забрали з останнього місця у вітчизняному алфавіті м'який знак і переселили його не так щоб дуже, але все-таки ближче до центру. Сталося з буквою те, що з жебраком з родовими травмами. Але якщо готельна історія — явище, то в абетці настала справжня криза. Одні хочуть повернути знак на останню позицію, а інші: най буде там, де є нині! І всі ці «одні» та «інші» не якісь там базіки з черги за фляговим молоком, а члени Національної комісії з питань правопису при Кабінеті міністрів України.

Чимало з них дуже скептично ставляться до розробленої ними ж системи голосування під час вирішення того чи іншого творчого питання. Щоб прийняти якусь поправку до існуючих правил і норм, потрібні голоси двох третин учасників наукового засідання. Особливо зазнав від такого регламенту м'який знак. Його от-от мали повернути на старе місце, де він пас собі задніх з часів Куліша, Шашкевича, Желехівського, Грінченка, Драгоманова, Скрипника і не мав жодних клопотів. Але замах консерваторів не вдався — не знайшлося двох третин голосів. Більше того, із серйозних джерел повідомляють, що питання навряд чи буде вирішено цього року — настільки складне. Це не економіка, яка через долярові ін'єкції і приватизацію обіцяє до зими одужати. Тут, браття, глибокі знання, що примножують глибокий сум.

Апострофу повезло більше. Воно й зрозуміло — надто легковажне створіння. Приклеїлось десь угорі, як кепка у старого блазня Попова. Хоча і його попервах згадували на вчених радах без прихильності. Представники однієї філологічної школи були за те, аби апостроф зняти з роботи як непотрібний паразит. Але фахівці зі східних вузів захистили бідаку. Хай, мовляв, буде, багато чорнила не вип'є, а рідний же з діда-прадіда.

Отака впала на нас криза правописна. Може, вона була б і не такою тяжкою та тривалою. Може, пани професори досі дійшли б згоди, як писати іноземні слова, яку отару слів віддати під букву «г», якби не м'який знак.

Видать з усього, він не просто м'який, а зам'який.

Для нас.

Володимир ПАЛЬЦУН.

ВИГРАНИЙ ПРОЦЕС

— Якщо обізнався, то пробачте! Ви таки Сергій Лукич? Не помилився?

— Не помилились. Я Сергій Лукич. А що?

— А мене ви не впізнаєте?

— Не впізнаю. А ви, може, родич який чи земляк? Та щось не пригадую. Краще поясніть, в чому річ, бо в мене, пробачте, на фізіономії пам'ять не дуже.

— Добре. Скажу пряміше. Ви один знаменитий судовий процес пам'ятаєте, Сергію Лукичу?

— Один пам'ятаю. Історичний. Нюрнберзький. Отой, що по війні відбувся. Над гітлерівськими злочинцями.

— Це ви, Сергію Лукичу, далеко заскочили. Беріть ближче.

— Ближче щось не пам'ятаю. Який це?

— А той, по якому й ви проходили?

— Я-а?! А ви хто будете, що процесами цікавитесь?

— З вашого дозволу адвокат. Ваш таки.

— Семен Самуїлович?

— Точно. Власною персоною.

— Боже мій! Я б вас нізащо не впізнав. Що то роки...

— А згадуєте, Сергію Лукичу, хоч з вдячністю? Ми ж тоді процес виграли. Хоч і трудно. Бо вам таки усміхалося вікно з гратами. Навіть такому адвокатові, як я, довелось попотіти.

— Ех, Семене Самуїловичу! Адвокат ви першокласний, оскільки процес тоді виграли і мене врятували, та я вам трохи й колючок сипну. Підпсували ви, шановний, мені біографію... Підпсували.

— Це яким же чином?

— А таким. Отримав би я тоді рочок чи два, достроково вийшов би на волю, а в анкетних даних он яка позначка героїчна: зазнав утисків за радянських часів.

— Вам це треба?

— Ще й як! У наш демократичний час особи, що притіснялися, он яким авторитетом користуються! Їх висувають, обирають, на посади високі ставлять. А я нині хто? Звичайнісінький партократ.

— То ви, Сергію Лукичу, шкодуєте, що ми тоді судовий процес виграли?

— Тепер шкодую, Семене Самуїловичу. Той «виграш» обійшовся мені, як ви знаєте, не дешево. Це раз. А по-друге, кажу ж вам, ви тим виграшем вирвали мені з рук козирну карту. І в теперішній посадовій грі я залишився з трьома шістками. Без козирної. Ось такий він сьогодні колись виграний процес.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

НА ОДНОМУ КОЛЕСІ

Усе життя збирав я гроші на машину. Вже ось-ось мав її купити, бо на ощадкнижці якраз назбиралась потрібна сума. Та потім, як відомо, ті гроші гавкнули, і мрія моя залишилася нездійсненою.

І ось радісне повідомлення: рішенням уряду замість знецінених заощаджень мають видати мені компенсаційні сертифікати з індексацією у 2,2 тисячі!

Ну, думаю, нарешті! Хоч якоюсь мірою справедливість торжествує. Взяв ручку і почав рахувати. Виявляється, замість отих старих десяти тисяч карбованців мені зараз повернуть аж... 23 мільйони. На ці гроші я собі хіба що одне стареньке колесо куплю і те, як дуже поторгуюсь. Тільки, як відомо, на одному колесі далеко не заїдеш.

М. СТОРОЖУК.

Вінницька область.

НЕ ЗАБУВАЙТЕ РУКАВИЧОК!

Гостював у мене друг з Англії й забув рукавички. Вирішив я відправити їх йому додому. Здавалося б, що може бути простішим?

Та виявилося, що предмет, котрий відправляється за кордон, вартістю більше двох мінімальних зарплат, обкладається митом у розмірі п'ятдесяти процентів цієї вартості. Довелося іти до оцінщика. Оцінка коштувала мені трьох мільйонів карбованців. За саму пересилку я віддав два мільйони... Коротше, влетіли ці рукавички мені в 10 мільйонів карбованців. Я таких грошей за місяць не заробляю.

Хотів написати про це другові, щоб оцінив мій «подвиг», та соромно за нашу країну стало. Бо де ще таке можливе, щоб відправка маленької бандеролі коштувала більше місячної зарплати відправника?

І. САХОВСЬКИЙ.

м. Київ.

Відзначати сумні ювілеї нашій країні доводилось не раз. Ось іще один — минає десять років від дня чорнобильської катастрофи. Ми ще довго підводитимемо невеселі підсумки трагедії, аналізуючи страшні наслідки згубного впливу мирного атома і рахуючи втрати...

Здавалося б, на таких ювілеях сміх недоречний і навіть жарт промовляє з трагічною інтонацією. Але ми завжди відзначалися тим, що сміялися навіть тоді, коли було не до сміху.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

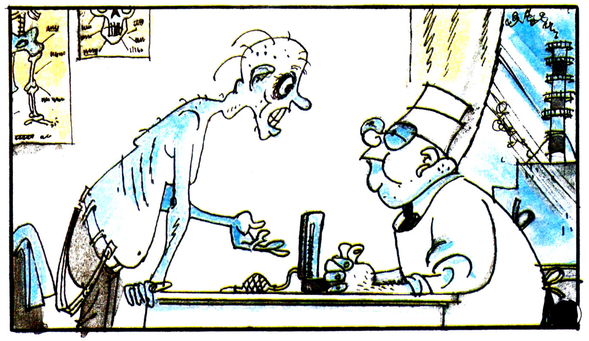

— Лікарю, щось погано себе почуваю.
— Не хвилюйтеся. Це у вас радіофобія...

Мал. О. КОХАНА

Мал. О. КОХАНА

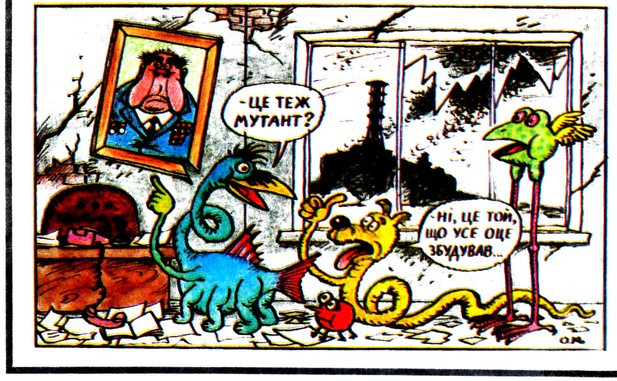

Малюнки А. ВАСИЛЕНКА

— Пане капітане! Ось затримав бомжа з пальним для реактора!

— Особисто мені невідомі випадки негативного впливу радіації на людину...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КОРОТКО КАЖУЧИ

- *«Кожному — своє!» Але чому так мало?!*
- *Чим дешевша горілка, тим більше патріотів!*
- *У них вигідно бути хазяїном... У нас — слугою народу...*
- *Чим бідніша медицина, тим багатші екстрасенси!*
- *І серед дурних бувають свої геній!*
- *Раніш — півцарства за коня... Сьогодні — півколгоспу за комбайн!*

Олександр СУХОМЛИН.

м. Херсон.

Мал. Т. ЗЕЛЕНЧЕНКО

ДУЖЕ СМІШНЕ ПОКАРАННЯ

Усі ми сьогодні беззахисні. Ідеш вулицею і на всі боки оглядаєшся — раптом комусь з перехожих сподобається твоя шапка і, навпаки, не сподобається твоє обличчя? Але тут хоч до міліції можна звернутися або, начитавшись порад з цього приводу, спробувати захистити себе самому відповідними прийомами.

Але мене, наприклад, турбує більше наша беззахисність перед бюрократами. Мого сина звільнили з роботи, тільки тому, що він наважився щось заперечити начальникові. Син звернувся по захист до суду. І оскільки звільняли його з серйозними порушеннями трудового законодавства, суд поновив його на роботі. Тільки установа, в якій працює син, а це установа державна, і не думає його поновляти. А коли суддя зателефонував директорові з вимогою виконати рішення суду, той у відповідь лише розсміявся.

А що ж зробив суддя, котрий діє від імені держави? А нічого. Бо найстрашніше, як він може покарати директора за ігнорування судового рішення,— це присудити його до штрафу аж у... шість тисяч карбованців. І хоч сьогодні суму мінімальної зарплати підвищено — це все одно смішне покарання для бюрократа.

Г. КУЛЬБАБА.

м. Донецьк.

РОЗ'ЮВІЛЕЇЛИСЯ

Ні, що не кажіть, але не можуть хлопці без вражої баби! Та не просто якої-небудь молодиці. Адже стільки холостяків та розвідняків живе собі без «половини». «Вражою бабою» називали запорожці царицю Катерину Другу. І ніби в око вліпили. Бо вже он скільки літ минуло, як її поховали, а дехто, мов зачарований, не може й досі без неї обійтися...

Про так зване 225-річчя Запоріжжя «Перець» уже публікував матеріали. Та не встигли вгамуватися пристрасті навколо цього «ювілею», як мер славного міста Січеслава (Дніпропетровська) Микола Швець оголосив, що цьому обласному центрові нинішнього року «стукне» 220 років. А чому ж? Запоріжцям можна святкувати, а січеславці що, у Бога теля з'їли? Отож вирішили справити «іменини» й тут.

Але на перешкоді стала ініціативна група, яка свого часу добивалася, щоби відзначити 360-річчя міста ще 1995 року. Ту групу очолив заступник голови обласної організації «Просвіта» Сергій Довгаль. А до її складу ввійшли археологи, історики, письменники, журналісти. Чим же доводили вони, що Січеслав на 140 років старший? Виявляється, 1635 року біля нинішнього селища Старий Кодак за указом польського короля Владислава IV українські реєстрові козаки та місцеві селяни спорудили фортецю, яку того ж року успішно зруйнували запорожці на чолі з Іваном Сулимою. Раніших згадок про Кодак в історичних джерелах ще не знайдено.

За часів російської імперії та СРСР стосовно південноукраїнських земель промосковські історики пускали в хід «аргумент» так званого «Дикого поля». Мовляв, там ще не було населення, не існувало міст і сіл. І тільки ота «Вторая» з Потьомкіним-Нечосою принесла сюди цивілізацію. Цю теорію й досі, мов папуги, повторюють деякі вчені мужі, котрі люблять «вражу бабу» не менше, ніж керівники Запоріжжя чи Січеслава. Хоча ще 1564 року в першому українсько-російському договорі поселення назване «Кодак-город». Катерина також видала указ про будівництво Катеринослава на Кодаку. Отже, до істини, як бачимо, ближче все-таки ініціативна група. Її висновки підтвердили інститут археології України та музей імені Дмитра Яворницького. Тільки все це для Миколи Швеця і його колег — мильні бульбашки. Цифра 220 для них така ж свята, як ікона для віруючого. Бо 1776 рік був знаменний приїздом цариці на місце будівництва Катеринослава.

...Кінець баталіям поки що поклав указ Президента України про впорядкування святкувань знаменних дат. У ньому йдеться про те, що відзначати слід тільки ті числа, які діляться на 25. Тобто, 150-ти, 50-ти, 75-річні і таке інше. Тому нині ініціативна група січеславців святкує перемогу. Чи не рано? Адже мине п'ять років і ті ж самі люди, дивись, захочуть відсвяткувати уже 225-річчя міста...

Проте, можливо, автор цих рядків і помиляється, говорячи про «вражу бабу», котра причарувала серця і душі нинішніх керівників міста. Бо по Січеславу вперто ходять чутки, що головним «винуватцем» цифри 220 є 1976 рік. Тоді дату 200-ліття Дніпропетровська притяг за вуха обком компартії. Аби приїхав «дорогий Леонід Ілліч». Якщо «вожді» Січеслава хочуть, щоб на цей ювілей прибув Леонід Данилович, то він, як відомо, частенько їздить сюди, не чекаючи круглих дат.

Пилип ЮРИК.

м. Дніпропетровськ.

Гумористичний задачник

вже важко відмовити так, щоб людині було приємно, щоб їй захотілося у вас іще щось попросити!

ЗАДАЧА № 1

Бабуся до продавщиці:

— Будьте ласкаві, зважте мені 25 грамів вершкового масла.

У продавщиці очі стали схожими на дві літаючі тарілки, вона ледь вимовила:

— Ви що, знущаєтесь?!. Щоб загорнути ваші 25 грамів, мені треба 50 грамів паперу витратити. Ваші 25 грамів прилипнуть до мого ножа, і я їх потім цілий день на ножі шукатиму!..

Скажіть, будь ласка: не-

ЗАДАЧА № 2

Колись великий Тарас Григорович Шевченко писав: «Той мурує, той руйнує...»

Скажіть, будь ласка: коли це почалося і, головне, коли це закінчиться!

ЗАДАЧА № 3

Коли у Филимона Полікарповича виникають непорозуміння побутового характеру, він не звертається зі скаргою до рідного ЖЕКу. Він одразу пише прямо Президенту.

Скажіть, будь ласка: звідки Филимон Полікарпович знає, що пряма — це найкоротша відстань між двома точками!

Микола ВОЗІЯНОВ.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

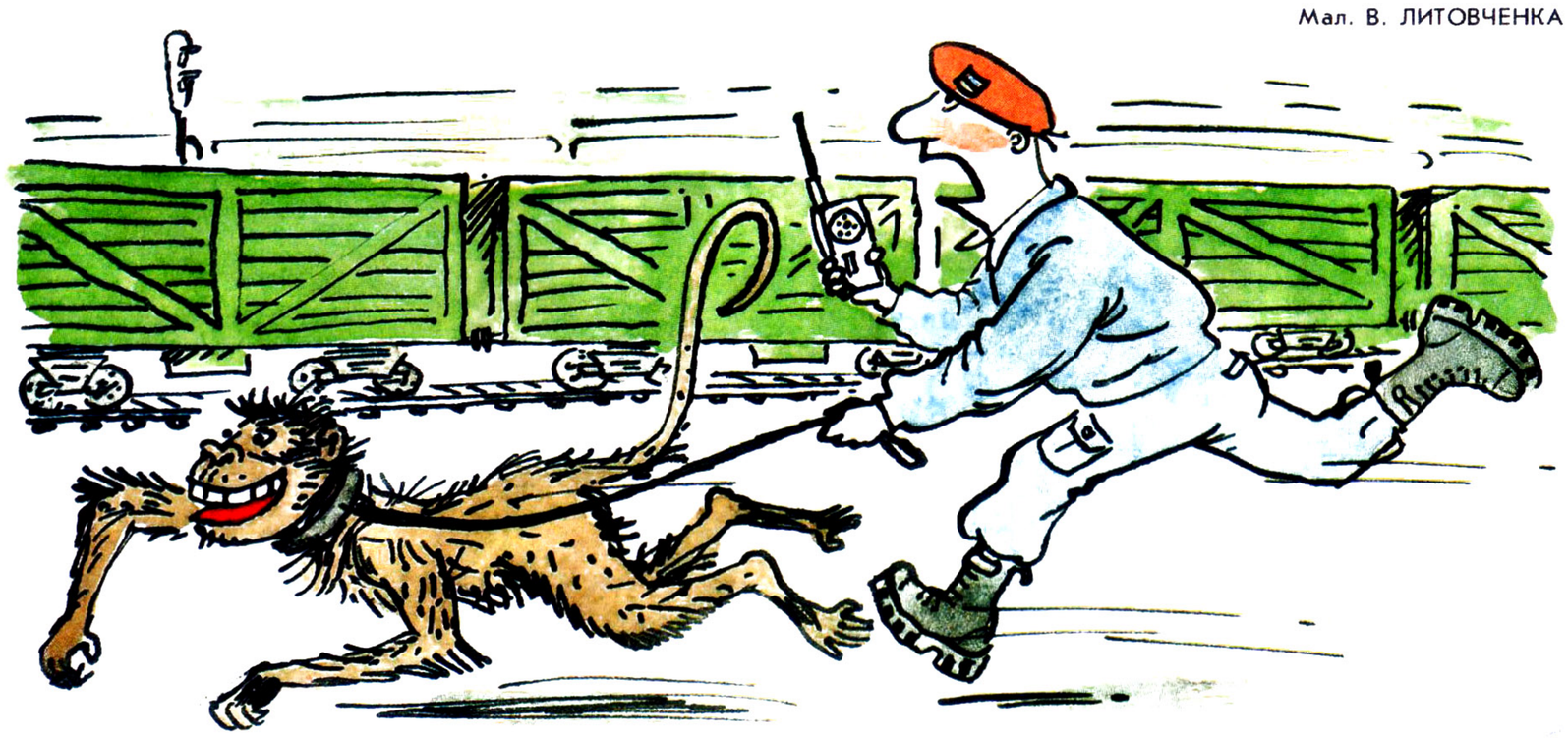

— Украли вагон бананів!

Мал. О. КОХАНА

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

РАДАР — головний радник.

РОЗСУД — амністія.

ПЕЧЕНІГ — нагріта сонцем земля.

ОСЕЛ — околиця села.

НЕДОЛІК — хворий, виписаний з лікарні через відсутність ліків.

НАГОРОДА — тин.

П. ЛЯШЕНКО.

Мал. В. АПЧЕЛА

ОПИСКИ САМОПИСКИ

АТМОСФЕРНИЙ **Д**ИСК.
Б**ИК**ФОРДІВ ШНУР.
ВСІМ'ЯНИН.
ЖЛОБОГРІЙКА.
М**ИМО**АРИСТ.
Н**Е**ЖДАЧНИЙ ПАПІР.
ОБ**Б**ИВАТЕЛЬ.
Р**А**ГУЛЯРНО.
ПШИКАРНА ДАЧА.
ХАМЕРИКА.
ШТАТИСТИКА.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— За ваші гроші кращого матеріалу для голови ми підібрати не могли.

Маркс про це вже писав

— Ма! Ну ма!

— Одчепись, кажу тобі! Що ти до мене пристала, як Росія до Чорноморського флоту?

— Ну дайте грошей на кіно!

— Хіба зараз сяду намалюю. Сто п'ятнадцять раз кажу тобі — не видають у колгоспі грошей рівно півгоду. Вже люди почали забувати, які ті гроші. Он бачиш мішки: за минулий місяць цукром видали, а за цей гречкою обіцяють. Отаке у нас кіно.

Ланкова Килина стояла посеред хати, тримаючи одну руку на тому місці, де у французьких манекенниць талія, а другою вимахуючи перед дочкою. Та її чотирнадцятирічна Віра не здавалась, бо бачила, що подруги вже пішли до клубу. А там же буде й Только. Вона крадьцем навіть губи і щоки підмалювала.

— Казали: цибулю перебери, корову видій. Перебрала, подоїла, а ви на кіно не даєте! Занапастили ви мою молодість! — зайшлася не то підробленим, не справжнім плачем Віра.

Килина й сама ледь не просльозилася. Дочка й справді була слухняна і гарна така, як і вона замолоду. Поклавши вже обидві руки на місце уявної талії, ланкова дебелим кроком, як єфрейтор по плацу, пройшлася по хаті.

— Цить, Вірко! Я придумала! Наберу два стакани цукру, даси кінщику Саньку. Він чоловік добрий, та й до мене перед твоїм батьком клинці підбивав — пропустить тебе в кіно.

Коли дівчина несміливо тицьнула кінщику замість грошей вузлик цукру, він отетерів. Взяв, повертів, подумав туди й сюди. Він би оцю Вірку, таку схожу на Килину в молодості, й так до залу пустив. Але ж он крутяться ще з десяток безгрошових.

— Давай, проходь! — кивнув Санько Вірці і одним махом переробив світову економічну формулу Т-Г-Т (товар-гроші-товар) у Т-К (товар-кіно).

Підбадьорені таким поворотом хлопці й дівчата кинулись врозтіч по селу, і доки бойовик впереміж із поцілунками почався, у кінщика назбирався добрий ворочок цукру.

Село ніби ждало цього солодкого зрушення. Наступного дня про гроші ніхто вже й не згадував. Коли приїхав з райцентру телемайстер, йому за труди щедро сипали білою валютою. Ледве ввечері до автобуса лантух допер. Коли циган-бізнесмен привіз машину крейди, розраховувались за неї хто торбинкою квасолі, хто вінком цибулі, хто тим же цукром. Але ок Великодню всі хати будуть білі.

Тепер у селі вже ніхто не говорить про політику, а лише про те, хто, де, що і за скільки чого виміняв. У столиці видатні економісти-реформатори товчуться довкола проблеми виходу з кризи, оперують поняттями: «світові гроші», «Міжнародний валютний фонд», «інвестиції». А глибинка в цей час втілює в життя вічну формулу: «Т-Т».

— А ви знаєте,— сказав під час чергової суперечки під колгоспною конторою бухгалтер-пенсіонер Ананій. — Я про це вже десь читав.

Він кілька діб штудіював поруділі книжки «Політекономія розвинутого соціалізму», потім «Бухгалтерський облік» застійних часів. Але там про подібне не писалося. Тоді колишній бух з'їздив у райцентр і привіз гросбух — «Капітал» Карла Маркса.

Увечері, вже не під конторою, а в ній, схожий на цифру «1» Ананій, закинувши за вухо дужку окулярів (другу заміняв шнурок від жінчиного черевика), з тріумфом читав односельцям загальну формулу власності. Вціляючи вказівним пальцем у лампочку під стелею, він рік: «1 сюртук, 10 фунтів чаю, 40 фунтів кави, 1 квартер пшениці, 2 унції золота, 1/2 тонни заліза і т. д. рівняється 20 аршинам полотна».

— Ми з вами, дорогі мої, зараз саме на цій стадії. Бачте, Маркс про це вже писав,— вбив осикового кілка в демагогію демократів Ананій. — Після сфери обігу настане період нагромадження скарбів,— постукав оратор пальцем по «Капіталу».

Тепер все село живе мрією про нагромадження скарбів. А Килинина Вірка ходить в кіно за дві склянки цукру.

Микола БОСАК.

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

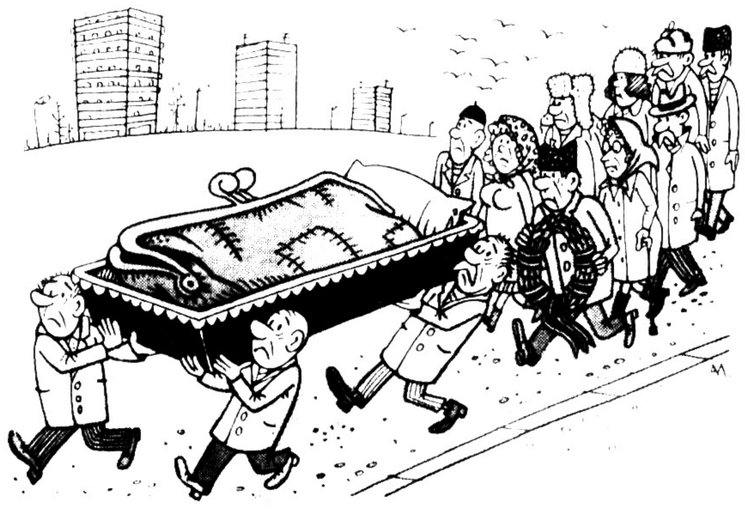

Мал. С. ФЕДЬКА

НЕТЕРПЛЯЧІ ОНУКИ

Дуже здивувалась вісімдесятидвохлітня Надія Андріївна Сушко, коли її відвідали двоє онуків — Анатолій та Микола. Принесли коробку цукерок, печива та яблук. Дивилась вона на хлопців і нарадуватись не могла. Обидва красиві, розумні! І стільки компліментів почула вона того вечора на свою адресу, що одразу вибачила їхню неувагу до себе. Бо ж останні роки рідні онуки жодного разу про неї не згадали. Хлопці вибачилися, розповідали, які вони зайняті, і заприсяглися, що відтепер оточать свою улюблену бабусю увагою і турботою.

І так розчулилась Надія Андріївна, що погодилась оформити дарчу на свою квартиру. Зрештою, подумала вона, вік її й справді похилий. Тож, коли щось з нею трапиться, хай залишиться її приватизована квартира онукам.

Проте онуки не стали очікувати на смерть бабусі. Вони одразу ж після оформлення дарчої продали її квартиру фірмі, що скуповує нерухомість. І вже за місяць звідти прийшли до Надії Андріївни кремезні молодики і сказали, щоб бабуся «виміталася» з квартири, оскільки квартира тепер є власністю фірми.

Тільки не подумайте, що онуки Надії Андріївни якісь злодії-пройдисвіти. Вони при досить солідних посадах. Анатолій Закройчук — старший технолог молокозаводу, а молодший онук Микола працює викладачем фізкультури в школі. Діточок виховує.

Л. КОРШУНОВ.

Київська область.

ЯК В АНЕКДОТІ

Пам'ятаєте анекдот. Сидить дід і сьорбає з бабою з однієї миски борщ. І раптом ні сіло ні впало як вріже бабу ложкою по лобі!

— Ти що, діду, зовсім здурів? — ошелешено заклiпала очима баба.

— Ох,— каже дід,— як згадаю, що не дівчиною тебе взяв, так убити хочеться!

Так от сімдесятивосьмилітня жителька Луганщини Н. Г. Сапожникова подібне бажання здійснила. Знайшовши у свого сімдесятип'ятилітнього чоловіка пожовклі листи від колишньої коханки, вона в припадку ревнощів врізала діда праскою по голові, від чого той і віддав богові душу.

О. ХОМЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

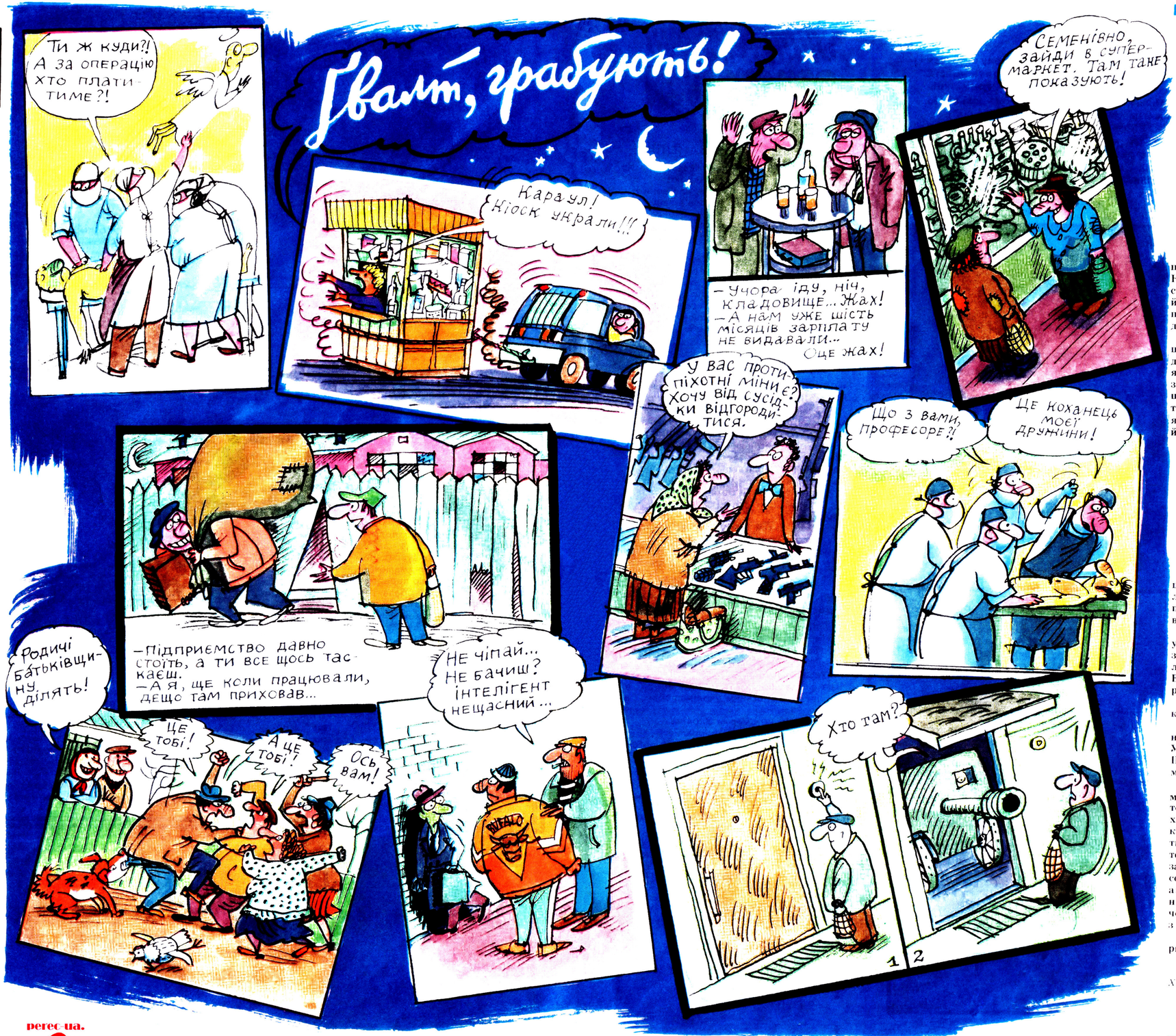

ЗЛОДІЙ ПРИХОДИТЬ САМ

Майбутній юрист Дмитро Мостецький приїхав з Києва на Хмельниччину, до Костомиського відділення внутрішніх справ, на стажування. Для початку його навантажили чорновою роботою, пообіцявши підключити до оперативної дещо пізніше.

Яким же було здивування його старших колег, коли студент на другий же день стажування сам привів злодія, якого давно розшукувала міліція. Як з'ясувалось, злодій до стажиста прийшов... сам. Він заліз через вікно в квартиру, котру наймав студент. І Дмитро, який удень випадково забіг додому, його затримав і привів до міліції.

В. ПЕТРЕНКО.

ПО-ЧЕСНОМУ

Вирішили трохи заробити самі грошей двійко працівників Великобурлуцького (Харківська область) міжгосподарського підприємства з виробництва рибки.

— І мені щоб було добре, і ти щоб у накладі не був,— такими словами закінчив свою коротку промову головний інженер згаданого підприємства В. Нефідов, звертаючись до ставкового робітника В. Токарєва.

— Як це? — не відразу вловив думку керівника підлеглий.

— Усе дуже просто. Перевезеш човном рибку на приймальний пункт. Умови, зрозуміло, джентльменські. Шістдесят відсотків перевезеної риби мої, решта сорок — твої. Згода?

Вдарили по руках. В. Токарєв у математиці був досить-таки обізнаним, і тому відразу вловив, що процент відраховується не зі стелі, а з певної кількості. Чим більша ота кількість, тим більший і сам процент. А коли так, то й завантажив човен під самісіньку зав'язку. Вантажопідйомність плавзасобу 150 кг, а Токарєв накидав у нього аж 250 кг свіженької рибки. До середини ставка сяк-так дістався, а от далі човник і перекинувся. Пішов на дно з усім добром.

А хотілося ж по-чесному крадену рибку поділити!

І. ЧОРНИЙ.

Харківська область.

perec-ua.
perec-ua.

ВІТАЄМО!

У Японії не тільки сходить сонце. Там, у м. Кіото, цього року відбувся ще й Другий міжнародний конкурс. У ньому взяли участь карикатуристи усього світу. Перцеві було приємно довідатися, що серед переможців виявилось аж четверо наших земляків. (Жодна країна такою кількістю талантів цього разу похвалитися не могла. Наших відзначено найбільше!).

Премії отримали Валентин ДРУЖИНІН (м. Запоріжжя), Володимир КАЗАНЕВСЬКИЙ та Юрій КОСОБУКІН (м. Київ). А головний художник нашого журналу Заслужений діяч мистецтв України Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ привіз з Кіото срібну нагороду. З чим ми і вітаємо!

У цьому номері друкуємо карикатури Валерія ЗЕЛІНСЬКОГО, які відзначено на конкурсі у Японії.

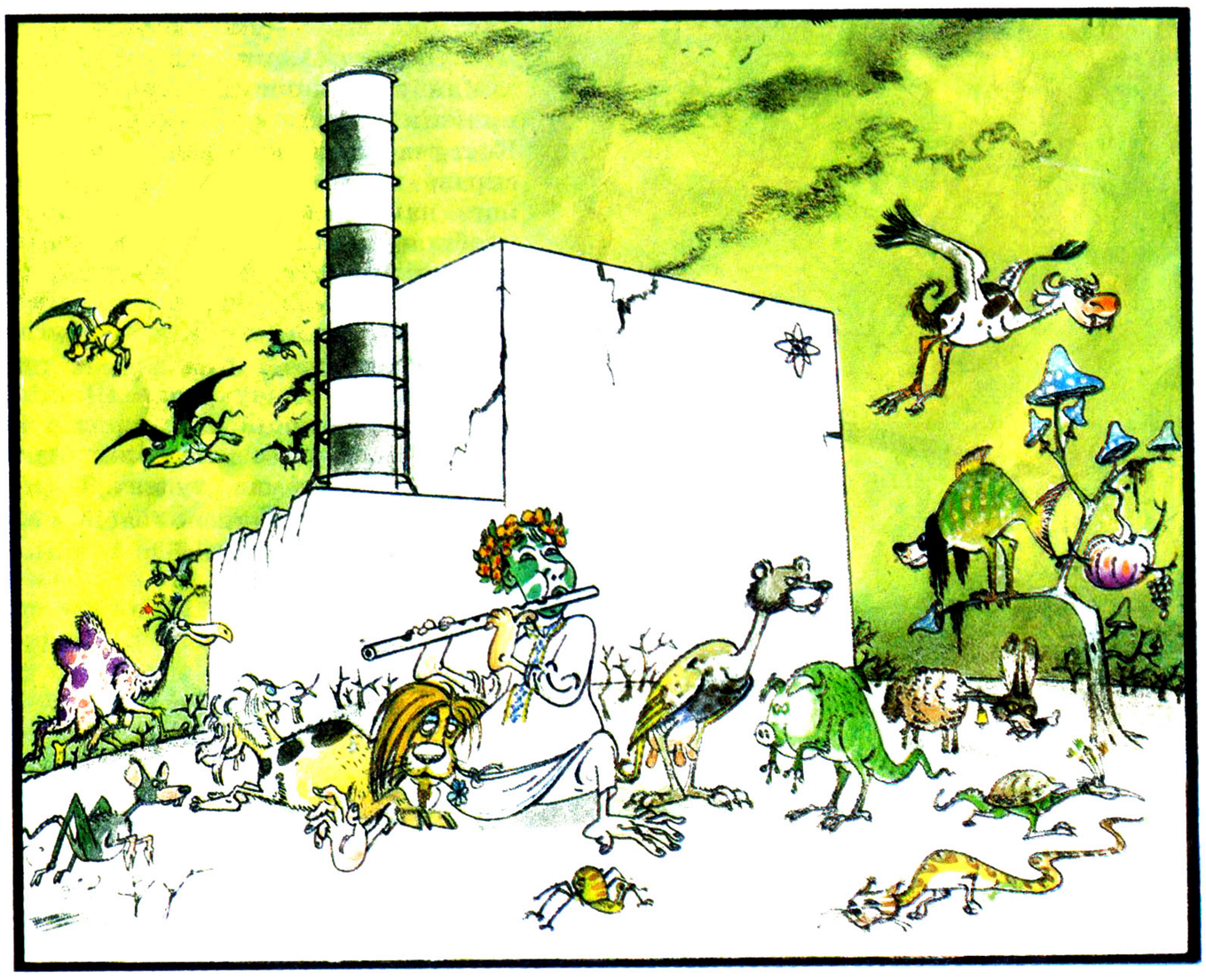

Якщо настане другий Чорнобиль...

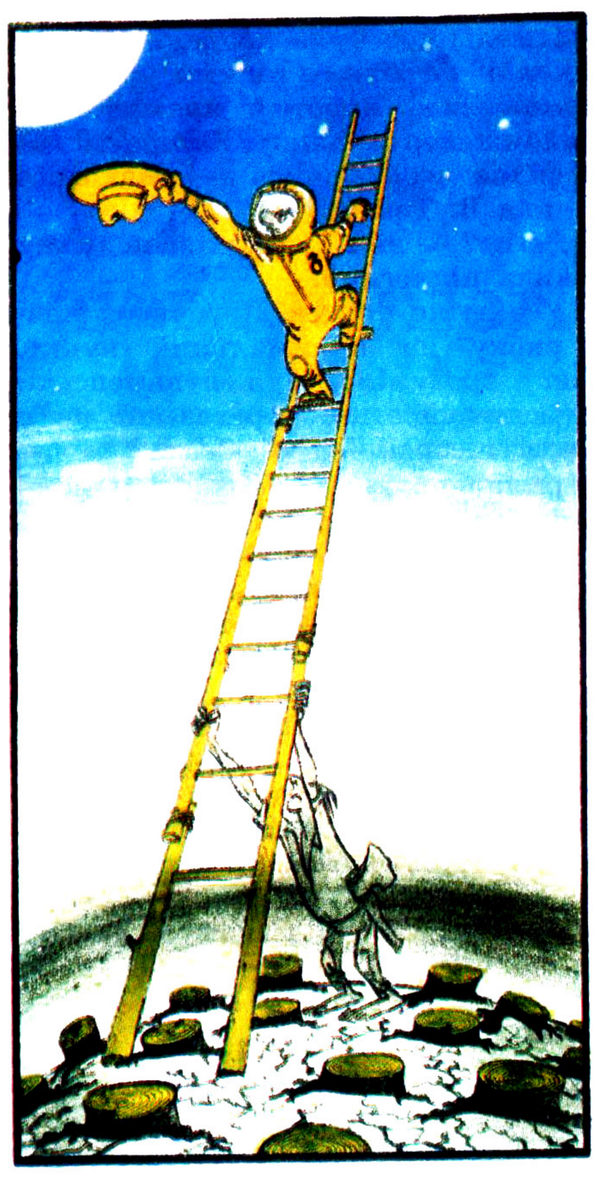

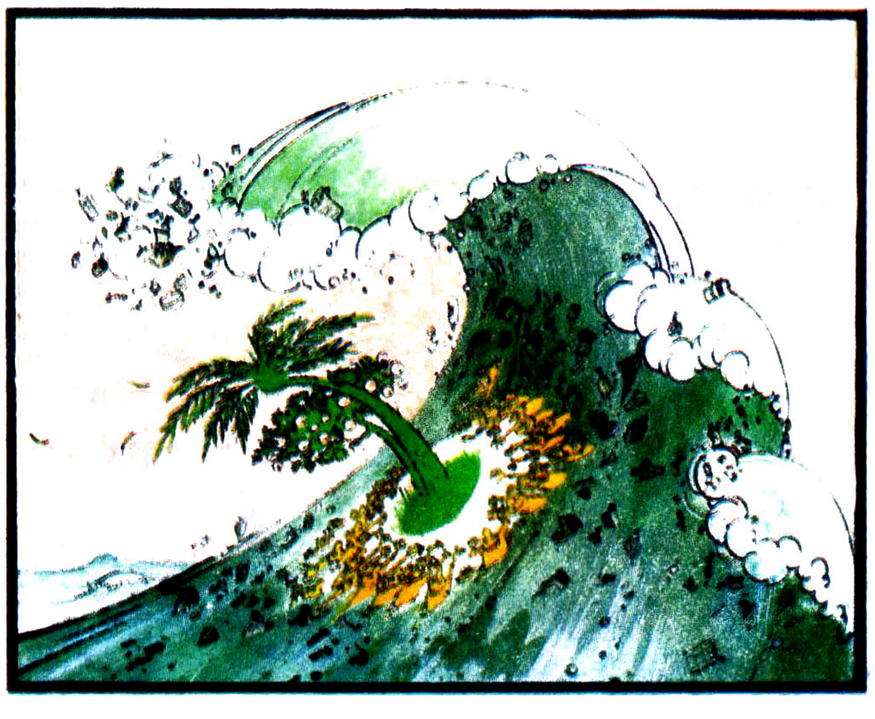

Олесь ЖОЛДАК

Літературні придибенції

ЗА ЗДОРОВ'Я ЗАЙЦІВ!

Остап Вишня любив казати після полювання в степу за вечерею:

— Зайців ми не бачили, але вони нас бачили напевне... За здоров'я зайців!

УЖЕ ВІДБУДУВАЛИ...

Їдуть після війни київські літератори в Донбас на черговий пленум Спілки письменників України. Світає. За вікнами видніються шахти донецького краю. Поглядаючи у вікно, поетеса вигукує:

— Товариші, ви подивіться: уже й терикони відбудували в Донбасі!..

НОСІЙ ПЕРЕДОВИХ ІДЕЙ

Відомий український перекладач Микола Лукаш обідає в ресторані разом з Олексієм Деєм, автором багатьох статей про український радянський фольклор. Розговорилися на цю тему. Микола Олексійович каже йому:

— І в мене теж є позаписувані прислів'я радянської доби. Запишіть, будь ласка: «Якби не квадратно-гніздовий спосіб, ходили б ми голі й босі...»

Олексій Дей записує. А Лукаш продовжує:

— «Розвивай важку промисловість, не буде тобі страшна ніяка випадковість!» Або ще таке прислів'я: «Олексій Іванович Дей — носій передових фольклорних ідей...»

Почувши це, відомий фольклорознавець скривився й припинив записи. Зрозумів, що Лукаш підсміюється над ним....

СПРОБУЙ ЗАПЕРЕЧИТИ!

Український поет Володимир Гетьман їде в одеському трамваї додому. Щоб дошкулити одеським українофобам, починає співати:

— Ще не вмерла Україна...

Зачувши вигуки: «Націоналист!», «Бандеровец!», Володимир Петрович робить паузу. Потім співає далі:

— Ще не вмерла Україна,—
Наш радянський вільний край.
А хто слухати не хоче —
Із трамваю вилізай...

Українофоби втихомирюються. Спробуй заперечити!

ЗАКОЛОТ

Із великої газети
вичитало онуча
слово «заколот» — питає:
— Діду, що це означа?

Радий дід: — Запитуй завжди.
Роз'ясню — лише скажи.
Внучку, «заколот» — це брага,
котра грає у діжі.

Володимир КЛЕНЦ.

Мал. В. БОБОРИКІНА

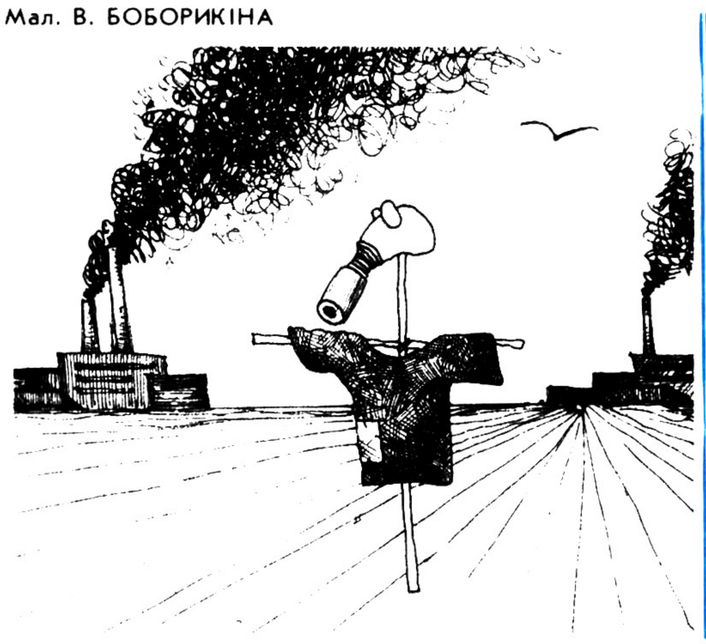

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

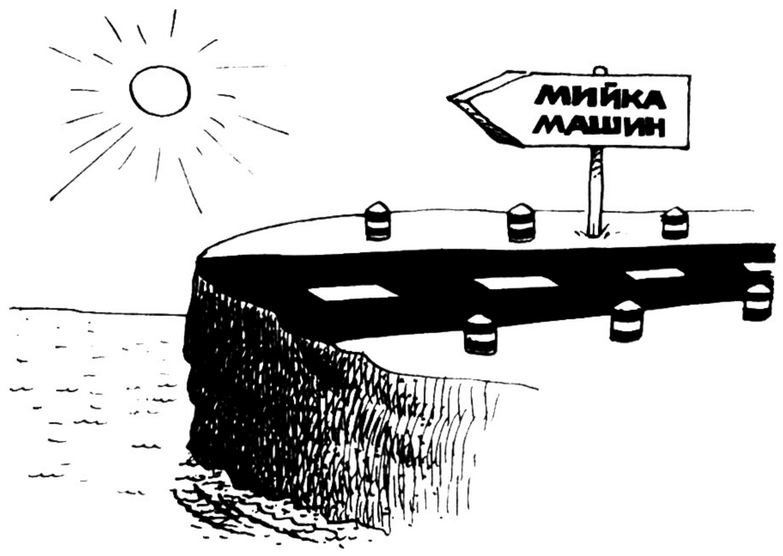

ІРОНІЗМИ

♦ *Смерть від людини бере те, чого не встигло забрати життя.*

♦ *Тверезий погляд на речі дозволяє визначити, за скільки їх можна пропити.*

♦ *Повернемо ріки... природі.*

♦ *Любов сліпа. Але щоб зрозуміти це, потрібно прозріти.*

♦ *Якби час не лікував, лікарям доводилося б значно скрутніше.*

Аркадій ТОНДІЙ.
м. Полтава.

ПОТОЙБІЧНЕ

Зазначимо відразу, що Харківщина — не Конотоп, де за свідченням очевидців живе конотопська відьма. І навіть не хутір поблизу Диканьки, де чорти водяться. У потойбічні сили в Харкові не дуже вірять. Хоча даремно.

Події останніх місяців переконують, що якісь потойбічні сили тут усе ж таки існують. Самі зважте: яким робом за одну ніченьку могла зникнути ціла лінія електропередач у Чугуївському районі? Адже це лі-ні-я, а не якийсь там кавалок сала, що у кошик пхнув і не видно. Цілісіньких 23 опори! Ще й 6 кілометрів електропроводів! Було оте все зовсім недавно, було, та раптом щезло. У невідомому напрямку зникло. Дехто подейкує (може, й правильно), що це все — справа рук космічних сил, оскільки у них, у космосі, мовляв, з отим причандаллям нині великий дефіцит намітився.

Або ось такий випадок.

Уявіть собі розпрекрасний радгосп на Харківщині, «Комсомольська правда» у Первомайському районі.

Уявили? А тепер подумайте, де, куди, яким чином з цього радгоспу міг подітися чистий, наче сльоза, спирт? І знаєте скільки? Корова язиком злизала не одну пляшку, не дві, навіть не десять. А відразу 14 тисяч літрів! Якщо перевести на горілку, то мало не 60 тисяч пляшок сорокаградусної вийде. І ніяких слідів. Працівники радгоспу стверджують, що вони взагалі не питущі, та й хіба можна таку кількість пляшок за місяць випити, навіть коли потроху вживати?

Словом, якась нечиста сила з певного часу завелася на Харківщині. Коники викидає. Бо іншого пояснення правоохоронні органи поки що дати не можуть. То там, то сям зникають цінності на мільярди, десятки мільярдів карбованців. А куди зникають, чиїх це рук справа? Ніхто сказати не може. Навіть ті, кому це належить за службовими обов'язками.

Ігор ЛАГОЗА.
Харківська область.

ІРОНІЗМИ

● *Злодій лізе у кишеню, підлабузник — в душу.*

● *Одним природа — мати, іншим — мачуха.*

● *Скромну дівчину швидше побачиш, ніж почуєш.*

● *В чужих жінках ми любимо те, чого терпіти не можемо в своїх.*

Микола ВІТЧЕНКО.
м. Полтава.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. А. АНДРЕЄВА

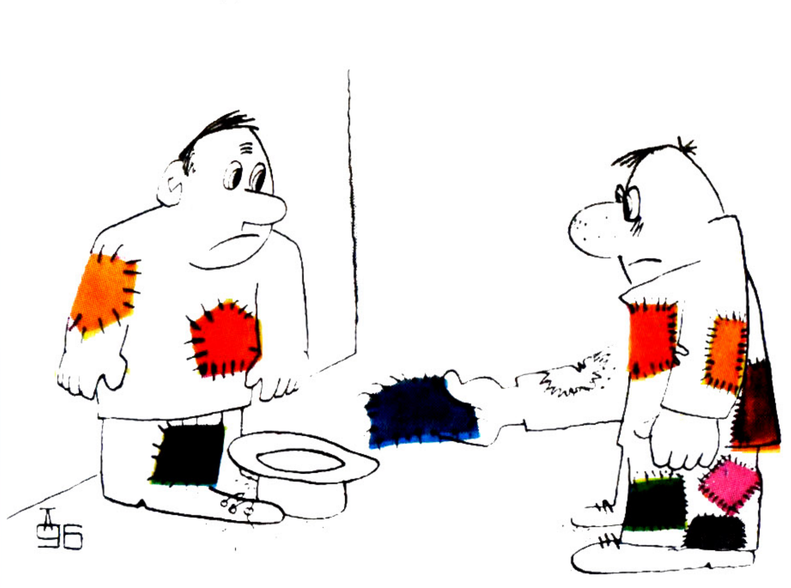

Телеграфне Агентство Перця

У СЕРЕДНЬОМУ

Недавно ми з вами дізналися, що в нашій державі середній рівень зарплати сягнув позначки п'ятдесят доларів. Не встигли ми як слід порадіти за середньостатистичного нашого громадянина, як засоби масової інформації щойно приголомшили нас новим фактом росту національного добробуту. Виявляється, на поліському заводі «Фосфат-6» середня оплата праці досягла ста доларів.

Наш кореспондент зв'язався з директором заводу М. К. Назаргурієвим.

— Як ми цього домоглися? — перепитав він. — А дуже просто. Варто було мені підвищити свою зарплату до півмільярда, як на підприємстві в цілому середня цифра оплати праці подвоїлася.

ЩЕ ОДНА ГІПОТЕЗА

Як повідомив наш київський кореспондент, провідні вчені-криміналісти вирішили зібратися на симпозіум, присвячений дуже актуальній на сьогодні проблемі — викраданню автомобілів. У зв'язку з тим, що із ста сорока машин, котрі щодня зникають у наших автовласників, практично не повертається жодної, складається враження, що тут замішані якісь дуже таємничі сили. Бо якби було інакше, хоч невеликий процент розкриття таких злочинів, а був би. Зрештою, зникають же безслідно пароплави і літаки в Бермудському трикутнику? Чому ж в Україні не можуть так само безслідно зникати автомобілі?

ДИВНІ СИМПТОМИ

Минулої середи до клініки імені Павлова було доставлено хворого з дивними симптомами. На всі запитання, на всі звернення до нього, він повторював одну й ту саму фразу: «Сто доларів — це завжди сто доларів».

— Таких хворих у нас півповерху,— охоче розповів нашому кореспонденту черговий лікар. — Ми їх лікуємо простим способом: якийсь час не вмикаємо телевізора, оскільки з екрану ця фраза лунає, мов заклинання, кожні півгодини.

ПІД ГАСЛОМ

Наш кореспондент інформує з Києва.

Лікар-дієтолог О. Х. Шаманюк, котрий своїх пацієнтів від усіх хвороб лікує голодом, вирішив збільшити ефект голодування, надавши йому політичне забарвлення. Віднині всі його пацієнти не просто голодують, а голодують під гаслами. Скажімо, останнє гасло, під яким було проведено цю акцію в районі Гідропарку, формулювалося так: «Геть бюрократів з райадміністрації! На пенсію С. Я. Гормуленка!»

ПЕРЕКАЗ

Пенсіонер П. В. Трохименко вирішив відправити поштовим переказом свою чергову пенсію на адресу Верховної Ради.

— Річ у тому,— пояснив він нашому кореспонденту,— що мені цих грошей усе одно ні на що не вистачає, не можу я на них звести кінці з кінцями. А от якби інші пенсіонери наслідували мій приклад, то наші народні обранці мали б гарну матеріальну підтримку. Ще раз збільшивши собі зарплату, вони б, може, на радощах і про нас, пенсіонерів, подумали.

Міні-усмішки

ПРЕЗЕНТ

Зустрічаються двоє знайомих.

— З нетерпінням чекаю дня народження дружини! — каже один з них.

— Ти це серйозно? — дивується другий. — Стільки клопотів...

— Які там клопоти?! Моя ж дружина у податковій інспекції працює. Як почнуть комерсанти її з днем ангела поздоровляти, так тих могоричів мені мало не на рік вистачає.

ЗАЙВА ПОРАДА

Важко в наш час людину, як-то кажуть, в останню дорогу як слід проводити. Голова обертом йде. Отож: помер чоловік, який добряче любив випити. Несуть його на цвинтар.

— Треба не забути пляшку горілки на могилу поставити,— голосом, дуже схожим на покійного, каже хтось з натовпу.

— Лежи вже! — гримнула дружина на покійника. — Сама знаю, що робити!..

«ПРОФЕСІОНАЛ»

— Треба покликати мого племінника різати кабана,— каже чоловік дружині.

— Чому його?

— Він зараз як студент проходить практику в хірургічному відділенні нашої лікарні. Отож, кабан довго мучиться не буде...

НЕ КРАЩЕ

— Погано без квитка їздити! — допікає пасажира в автобусі контролер.

— З квитком не краще! — обурюється той. — Поворухнутись — і то ніяк.

ОБНОВА

— Скільки коштує ваша курка, дядьку? — запитує покупець на базарі.

— Курка не продається! — пояснює господар курки.

— То чого ж ви тоді стоїте тут? — дивується покупець.

— Себе в новому картузі показати, та на людей подивитись. А курку я й сам з'їм!..

Микола СКВОРЦОВ.
м. Шостка.

ПЕРЧЕНЯ

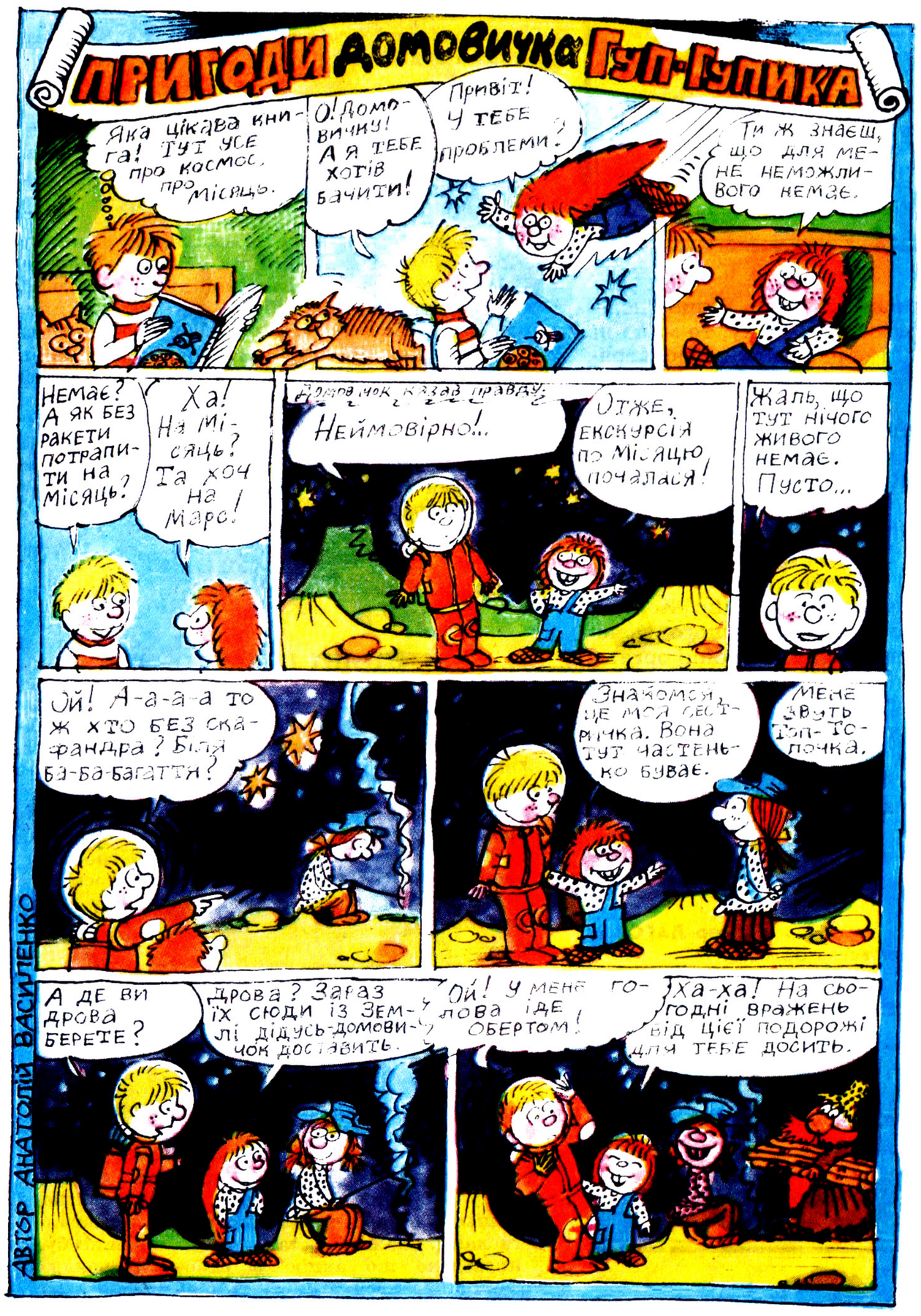

Вийшли друком чергові номери — другий і третій — веселої газети для дітей «Перченя». Подаємо матеріали з цих номерів. І нагадуємо: передплатний індекс газети «Перченя» — 33670.

ПІДСЛУХАНІ ДІАЛОГИ

— Синку, як твій новий учитель історії?

— Дуже релігійний. Кожного разу, як я відповідаю, він повторює: «О, господи!»

* * *

— Не ходи щодня на дискотеку! Оглухнеш!

— Дякую, я вже пообідав.

* * *

— Мамо, завтра вранці в школі будуть невеличкі збори учнів, батьків та вчителів.

— Що значить — невеличкі?

— На них будуть ти, я і мій учитель.

* * *

— Що з тобою? Чого ти перебинтований? — питає один їжак в іншого.

— Нічого, хотів почухатися.

* * *

— Таню, глянь — собака з парасолькою!

— Ну і що? Дощ іде.

* * *

— Тато вдома?

— Ні.

— А мама?

— Теж сховалася.

ЗАГАДКИ

Швидко гризе, дрібно жує, само не ковтає — хто відгадає?

(Пилка).

Один баранець пасе тисячі овець.

(Місяць і зорі).

Через воду всіх переводить, а сам з місця вік не сходить.

(Міст).

Хто однаково всіх любить, всіх однаково голубить? Кожний скоса тільки гляне, а обняти не достане.

(Сонце).

Дерево та дріт — а кричать на весь світ.

(Телеграф).

Висить на стіні, і в той же час падає.

(Барометр).

Крил не має, а навколо Землі й Місяця літає.

(Штучний супутник Землі).

Надіслала Надія МАКОВЕЦЬКА.
Полтавська область.

ПРОПАЖА

У Галини Самсоненко вкрали посмішку. І стала вона дуже і дуже серйозною. Говорить так, наче плаче. Однокласники намагалися її розсмішити. Андрій розповів анекдот, від якого всі під парти полізли від реготу, а Галя лишилася незворушною, як мумія. Грицько кривлявся, нібито складав екзамен в клоунське училище. А Петро, найперший у класі веселун та витівник, чого тільки не вигадував, аби розвеселити дівчину! Вона ж лишалася сумною і похмурою, наче Несміяна з відомої казки.

Тоді й зібрався класний комітет, де було вирішено повернути посмішку Галині. Склали план і почали відпрацьовувати різні версії.

— Я вважаю,— глибокодумно зауважив Тимур Іванчук,— що посмішку вкрав наш Антипов. Він учора штовхнув Галю та ще й образив її.

— А я впевнений,— заперечив Сашко Кущ,— що її вкрала найліпша Галина подруга Свєта. Сам чув, як вони напередодні лаялися.

— Є пропозиція,— мовив Юрко Стоцький,— перш, ніж почати пошуки пропажі, треба заслухати саму Галину.

Та заслуховувати Галину не довелося. На перерві в клас зайшов Віктор Коршун з сьомого «А». У всіх на очах дістав носовичок, розв'язав його і простягнув Галині.

— Ось я знайшов те, що ти загубила...

І всі побачили, як обличчя дівчини осяйнула весела, щира посмішка.

В. СОПРОНЮК.

Мал. С. ФЕДЬКА

ПРОГРАМА TV НА ЗАВТРА

6.00. Новини балакании.

7.00. Гімнастика для тих, хто ще ворушиться.

7.40. Поради городникам. «Як викопати та знешкодити у своєму городі міну. Радить прапорщик О. Зарубаєв».

8.10. Шкільний екран. 1 клас. Азбука сексу.

9.00. Медичний практикум: від інфаркту до паралічу.

10.00. Очумілі голови.

11.00. Заспіваємо, корефани! Репортаж з колонії посиленого режиму.

13.45. Свіжий анекдот від прем'єр-міністра.

15.00. Українська мова. Як правильно пишеться слово «корова»?

15.40. Навчання індійському мистецтву кохання. Навчають естрадна секс-зірка Глафіра Козленко та Казимир Думбадзе.

16.10. Уроки ринку: обдурюйте, як ми, обдурюйте краще за нас! Виступ директора колишнього трест-банку.

17.00. Америка очима злиднів.

17.30. Техніка у побуті. Нові моделі самогонних апаратів.

19.00. Хокей на болоті. Першість регіону.

20.10. Мультфільм на замовлення депутатів: «Як півник усім набрехав».

20.15. Передовий досвід. Поради домушника.

20.20. «Тихий жах». Репортаж із залу засідань Верховної Ради.

21.00. Новини приватизації. Приватизовуйте все, що погано лежить! Поради досвідченого приватизатора.

21.30. Мода-96. Рейтузи від Кардена, виготовлені у Конотопі.

22.00 Від ваучера до субсидій. Економічний прогноз астролога.

23.00. Для тих, хто ще не спить. Променад хіт-зірок села Завошне.

Олександр ПЕРЛЮК.

ОГОЛОШЕННЯ

«Організація купить цеглину».

«Візьму в надійні руки валюту».

«Приношу жертву. Жертва замовника».

Вячеслав НАЛЬОТОВ.

Дорогі читачі!

Розпочалася передплата на друге півріччя. Не забудьте передплатити «Перець».

Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

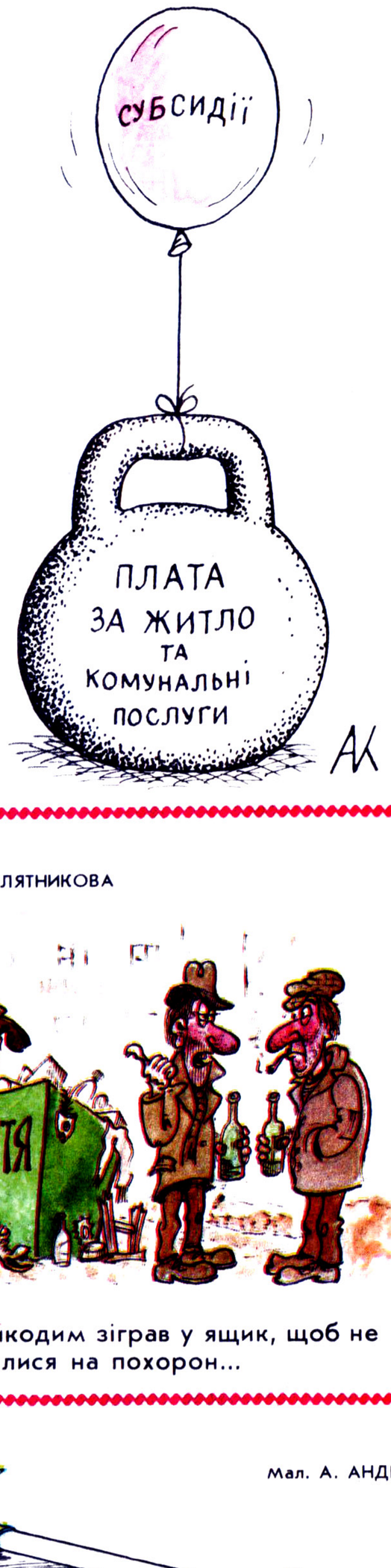

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Никодим зіграв у ящик, щоб не витрачалися на похорон...

Мал. А. АНДРЕЄВА

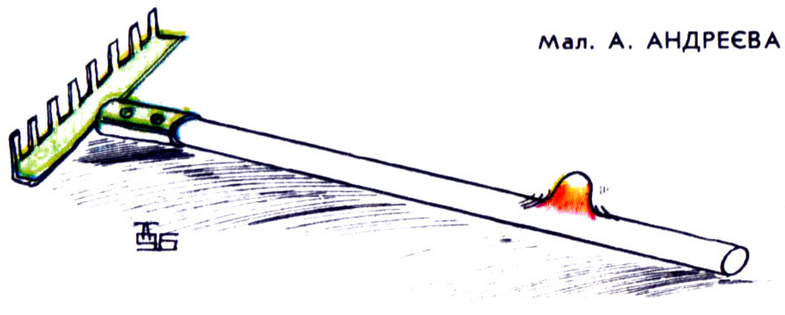

ЗНОВУ ДВІЙКА

Наші парламентарі слухали недавно «Закон про освіту». І погодилися, що Міністерство освіти повинно тепер називатися Міністерством народної освіти. Можна подумати, що до цього вчителі сіяли «розумне і вічне» десь на безлюдних островах. Але не це мене хвилює. Хочеться комусь бути «ближче» до народу. Нехай буде так. Але треба зважити, що у нас аж 22 тисячі шкіл. Як каже заступник міністра освіти Віктор Андрушенко: «Заміна тільки вивіски на одній школі обійдеться у два мільйони. Щоб поміняти на всіх — готуйте чотири трильйони...»

А ще ж треба виготовити нові печатки, дипломи, свідоцтва, класні журнали і т. д.

Дорогувато обійдеться народу оте однісіньке слово про народність.

С. КАЛИТА.

м. Ямпіль
Вінницької області.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

Страшне перо не в гусака...

«Навіть на козі, як кажуть, не під'їдеш до моєї тещі, зате на ній можна під'їхати до тестя».

(З письмового пояснення).

«Андрій Волик був полохливий і сивоусий, що відрізняло його від Маланки».

(З учнівського твору).

«Рекетири — це бомба під нами, — казав бізнесмен Гаркуша. — Якщо ми її разом з недремними правоохоронцями вчасно не підірвемо, загинемо всі».

(З газети).

«Витягнуто з сумки пенсійну книжку і паспорт на ім'я У. Р. Квітковської. Викрадачів жде винагорода».

(З оголошення).

«Прошу стягти з Петрюка О. Д. кожу, яку він обіцяв повернути мені ще восени».

(Із заяви в суд).

Зібрав П. ЛЯШЕНКО.

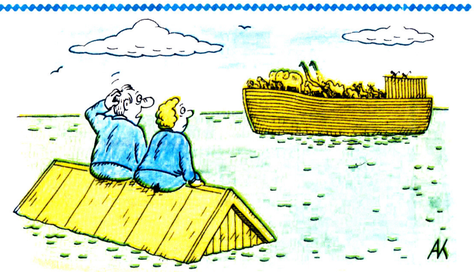

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

— А запевняли, що ситуація з весняною повінню знаходиться під контролем...

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

perec-ua.

— А я тобі намалював торт, який ми сьогодні з'їли за обідом...

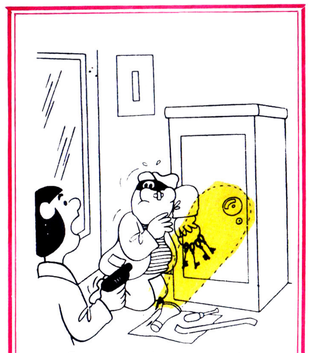

— Якщо панові вдасться відкрити сейф, вміст ділимо порівну, якщо ні, я розбуджу свого чоловіка...

— Шмідте, ти знову наді мною насміхаєшся!

— А зараз, коли ми розлучаємося, майно поділимо так: у кого «орел» — тому діти, а у кого «решка» — тому телевізор...

— Давай пошвидше, а то гості запитують, де ти пропав...

— Одна з нашої команди робить із спорту бізнес.

— Куди подівся той чоловік, якого я обслуговую!

— Я загубила ключ і тому таким чином дістаю пошту...

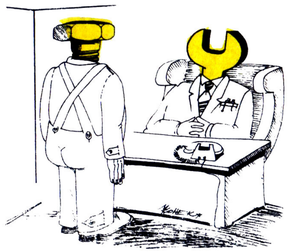

Сміх — не старіє!

770 років тому народився Абу-ль-Фарадж — один з кращих ассірійських (або за класичною філологією — сірійських) письменників XIII століття. Йому належать праці з філософії, граматики, богослов'я, має поетичні книги, але найбільше він відомий як автор книжки «Смішні оповідки». Можна сказати, що після грека Езопа і римлянина Федра він — третій, хто зумів зібрати народні усмішки, анекдоти, мудрі вислови, гумористичні оповідки, і цю добрячу пригорщу жартів і дотепів дати читачеві. Дуже швидко вони були перекладені різними мовами.

З українським читачем Абу-ль-Фараджа познайомив талановитий перекладач Євген Варда.

Подаємо добірку смішних і мудрих оповідок Абу-ль-ФАРАДЖА.

ТАКИ НЕ ВІР

Скнара-купець придбав кошик посуду і покликав носильника.

— Віднеси цей посуд до мого дому, але замість плати я дам тобі три поради, вони згодяться в твоєму житті.

Носильник пристав на це.

Як пройшли вони третину дороги, купець сказав:

— Ось моя перша порада: коли тобі скажуть, що краще мати голодний шлунок, ніж ситий — не вір.

Пройшовши другу третину дороги, купець мовив:

— Коли тобі говоритимуть, що ліпше йти пішки, ніж їхати верхи,— не вір.

Носильник проковтнув дві великомудрі поради, але сподівався на третю, яка, можливо, й допоможе йому в житті.

І ось біля самого дому купець знову промовив:

— Коли тобі скажуть, що я міг знайти дешевшого носильника,— не вір.

Тут бідака зрозумів, що його ошукано, і щосили жбурнув кошик на землю, відповівши купцеві:

— Коли тобі скажуть, що тут хоч одна посудина лишилася ціла,— не вір.

АБИ ЗГОДА

Хтось запитав, чи може сімдесятип'ятирічний дід мати дитину. Йому відповіли:

— Так, якщо має молодого сусіду і той згодиться.

ПІВЕНЬ ЗНАЄ, ЩО РОБИТЬ

Якось запитали, чому півень стоїть на одній нозі. Відповідь була така:

— Бо коли підніме обидві ноги, то впаде.

В ЧИЇХ РУКАХ ЗАКОНИ

Одна жінка запитала стару подругу:

— Чому кожен мужчина може взяти собі дівчину і перебути з нею ніч, тоді як нам того не вільно?

Подруга відповіла:

— Закон і честь у руках чоловіків, тим-то вони й роблять усе, що схочуть.

ЗА ЩО ПЛАТИВ, ТЕ І ІВ

Юродивий ковтає сливи разом з кісточками. Коли з нього почали сміятися, він сказав:

— Як сливи важили, то я мусив платити й за кісточки, навіщо ж тепер їх викидати.

ПОЕТОВА ХАТА

Один злодій заліз до чужої хати. Довго він шастав по ній, але нічого не знайшов, окрім чорнила та клаптя паперу. І залишив напис: «Мені дуже шкода, що ви такі бідні».

У тій хаті жив поет.

ПИЛЬНА ПОТРЕБА

Актор звернувся до дружини:

— Зроби мені ключ.

— А хіба в тебе є речі, які треба замикати? — здивувалася вона.

— Поки що ні,— відповів актор,— та зараз ми зачинимо холодне повітря, а коли розбагатіємо, то будемо там зберігати м'ясо овочі, масло.

ЯК РОЗПІЗНАТИ ДУРНЯ

Платон пояснював, як розпізнати дурня:

— Він завжди говорить без користі для себе або встряє не в свої справи.

НЕВИПРАВНИЙ ДУРЕНЬ

У нього ж запитали:

— Хто є невиправним дурнем?

— Той, хто двічі набиває гулю на тому самому місці,— відповів він.

ХТО КОГО ПОТРЕБУЄ

Якось Кір писав мудрецю Хурмузду: «Якби правителі розуміли, що їм не обійтися без філософів, а філософи розуміли, що вони можуть прожити і без царів, то царі намагалися б якось догодити мудрецям, щоб ті їх не покинули».

Мудреці не потребують собі правителів, а царям мудреці необхідні.

УСЬОМУ ПРИХОДИТЬ КРАЙ

Іншим разом сказано було:

— Терпіння — щаслива здатність, але хіба життя таке довге, що люди повинні весь час терпіти тиранів?

ХТО ЗНЕВАЖАЄ ПРАВДУ

Хтось поцікавився:

— Кажуть, що більшість людей зневажає правду.

Йому відповіли:

— Так, але це стосується тільки тих, хто сам її ніколи не говорить.

ЩАСЛИВЕ МІСТО

Шапур-шах говорив:

— Лише те місто можна вважати за велике й щасливе, де цар звитяжний, судді справедливі, ринки багаті, лікарі вдатні, а ріка повноводна.

ПЕРЕЦЬ № 4 (1441)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 19.03.96.
Підписано до друку 09.04.96.
Формат 70×108¹/₄.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 40300 прим.
Зам. 0110604.

Ціна договірна.

© «Перець» 1996 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу листів та реклами 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.
Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Відсканував Любомир Олійник, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejournal.com

Індекс 74393.

Мал. О.Кохана

Весна, весна...

-У НАШОМУ ЛІСІ ВЕЛИКІ ПОВЕНІ БУВАЮТЬ.

-ЗНОВУ МАЗАЙЧУК БРАКОНЬЄРСТВОМ ЗАЙМАЄТЬСЯ!

-У МЕНЕ ВЖЕ Й ТАК УСІХ ТВАРЮК ПО ПАРІ!

-ЗЕМЛЯ!

-ТА ЗАЧЕКАЙТЕ! МИ ЩЕ ПЛЯШКУ НЕДОПИЛИ!

-ПОВЕЗЛО НАМ: ВОДИ СКІЛЬКИ ХОЧЕШ!

-ДІСТАНЬ З ЛЬОХУ ІЩЕ ПИВЦЯ І НАЛОВИ, ЗАОДНО, СВІЖИХ РАКІВ!

ПИВО

-ГЕЙ, ПЕРЕБИРАЙТЕСЬ НА ЧОВЕН!

МІЛІЦІЯ

НАШІ МАНЬЯКИ РОЗШУКУЮТЬСЯ

02

-ДОБРЕ ЇМ: У НИХ МЕДОВИЙ МІСЯЦЬ...

О.Ко